

Albert Benzekry i Fortuny, fotògraf i cronista de la Garriga

Albert Benzekry i Fortuny va néixer el 1938. De jove va fer estudis tècnics i amb 24 anys va entrar al seminari, on va rebre formació humanística. Va treballar en els departaments comercials de diverses empreses de la Garriga. Josep Maurí i Serra el va fer marmessor de la Fundació Maurí, creada el 1968, des d'on va desenvolupar una intensa vida cultural, social i reivindicativa. Ha creat un gran arxiu amb unes 120.000 fotografies de la Garriga i és autor de les obres *Història gràfica de la Garriga* i *La Garriga, dia a dia*, amb un total d'11 volums que abasten tot el segle XX. Persona Il·lustre de la Garriga des del 2010, ara, publica les seves memòries: *Entre fotos i papers. Records d'un cronista garriguenc*.

Apunto en dietaris tot el que faig des de fa anys

Després de recollir en nombrosos volums la història de la Garriga, era moment de deixar per escrit la seva pròpia història?

Fins ara he anat relatant la història dels altres. Quan em van nomenar Persona Il·lustre, la gent que em coneix em deia: "Hauries d'explicar-ho". Va quedar aquí. Però ara havia acabat unes coses que tenia entre mans (sempre estic fent una cosa o altra) i, com que sóc molt metòdic i ordenat i apunto en dietaris tot el que faig cada dia des de fa anys, se'm va ocórrer: "fem-ho, a veure què surt".

És un apassionat i gran defensor de la cultura. Com va entrar en aquest món?

En Josep Maurí va ser el meu mestre, qui em va ensenyar a estimar el país, les pedres, la història, la literatura... Sóc deixeble, però també sóc autodidacta perquè jo feia les fitxes dels seus llibres, cosa que m'obligava a llegir-los, o almenys, la ressenya. Així vaig fer les fitxes de tota la biblioteca d'en Maurí. Em va portar molta feina, però em va donar un bagatge cultural que ni imaginava.

De quines de les seves fites culturals se sent més orgullós?

He organitzat i promogut concerts, conferències, exposicions... Les millors corals de Catalunya han passat per aquí. L'Escolania de Montserrat ha vingut tres vegades a la Garriga!

També vaig fer la presentació de l'actuació de Josep Carreras quan va venir a cantar el dia de Nadal de 1986 a l'Església, amb motiu del 75è aniversari de l'Asil Hospital.

La culminació de la meva tasca hagués estat fer venir la Montserrat Caballé a la Garriga. Després d'escriure-li molts cops, al cap d'un any em va respondre dient que els seus compromisos feien impossible que vingués. Em va adreçar fins i tot al seu germà, però mai hi vaig poder contactar. Vaig desistir. És l'únic fracàs que he tingut en la vessant cultural!

Com va començar la seva obra bibliogràfica?

Quan em van nomenar marmessor de la biblioteca de la Fundació Maurí, se'm va ocórrer fer un arxiu fotogràfic. A partir de llavors vaig començar a fer fotografies sobretot dels carrers, per anar veient com evolucionava el poble (tinc fotografiats tots els carrers de la Garriga). Quan en vaig tenir unes 25.000, vaig pensar que no només en podíem gaudir els membres de la Fundació, així que vam decidir fer una exposició. Aquí va néixer *Història Gràfica de la Garriga*. De fet, tots els volums que

van acabar sortint estan numerats, excepte el primer, perquè jo no tenia idea de fer-ne cap més! Mica en mica, van venir els següents volums, que acaben a l'any 2000. De les 120.000 fotos que he arribat a recollir, entre 90.000 i 100.000 són meves. La resta són donacions. Saber d'on eren, l'autoria... va ser una feinada.

Què va sentir en el moment en què va ser declarat Persona Il·lustre de la Garriga?

Va ser una gran satisfacció. Es va aprovar al ple municipal, on hi vaig anar a fer la foto del moment en què tots els regidors van aixecar la mà. L'acte va ser al Teatre, que estava ple de gent. L'Ajuntament em va regalar una càmera fotogràfica digital. Fins llavors, anava amb càmera de rodet, i de vegades, quan s'acabava enmig d'algun acte feia molt soroll. Així que van creure que amb una digital faria menys soroll (riu). Jo vaig guardar la meva darrere l'escenari. Un cop acabat l'acte, vaig demanar al públic que no es mogués per poder fer-los la foto.

Segueix deixant testimoni de tot el que passa al municipi?

Ara ja molt poc. Abans mirava a l'aire, a les cases. Ara he de mirar al terra, per no caure. Faig fotos en llocs tancats, que no hi hagi gaire moviment. Això és impensable, perquè abans feia fotos cada dia. Dubto que algú pugui agafar el relleu en les condicions que jo: de manera desinteressada i amb aquesta implicació tan directa. No vull ser pretensions, però diria que no.